

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3135/05
02.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Биљане Драгојевић, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Николе Станојевића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених "ББ", Народне банке Србије и Државне заједнице СЦГ, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Враљу Гж.бр. 1488/05 од 05.08.2005. године, у седници одржаној 02.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Враљу Гж.бр. 1488/05 од 05.08.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Враљу П бр. 2509/04 од 18.05.2005. године, ставом првим изреке тужени су солидарно обавезани да тужиоцу накнаде инфлаторну штету од 471.401,70 динара, са законском затезном каматом од 09.12.2002. године до исплате. Ставом другим одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом трећим обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 85.900,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Враљу Гж.бр. 1488/05 од 05.08.2005. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен захтев тужиоца да му тужени солидарно накнаде инфлаторну штету од 471.401,70 динара, са законском затезном каматом од 09.12.2002. године до исплате, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка од 1.500,00 динара и потврђена пресуда првостепеног суда у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. у вези са одредбом члана 491. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04), па је нашао да ревизија није основана.

Нема битне повреде из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни повреда из тачке 12. истог става, на коју се у ревизији указује, јер побијана пресуда садржи разлоге о свим одлучним чињеницама који су јасни и непротивречни, па нема недостатака због којих се не би могла испитати. Нема битних повреда из члана 398. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су 13.01.1987. године закључиле уговор о новчаном депозиту, којим је тужилац код туженог депоновао новчана средства у износу од 4.000.000,00 тадашњих динара, са роком орочења на дванаест месеци уз уговорену камату по каматној стопи од 61% на годишњем нивоу. Тужена банка је тужиоцу отворила штедну књижицу, почетни улог од 4.000.000,00 динара је 31.12.1998. године са припадајућом уговореном каматом био 2.571.337.690,00 динара. Уговор није раскинут, па је према уговореним условима, уговор о новчаном депозиту продужаван за исти период одрочења, све до августа 1993. године када је штедни улог у потпуности обезвређен. Наиме, услед деноминација извршених од дана орочења и високих инфлаторних кретања, посебно 1993. године, новчани депозит је у потпуности био обезвређен, па је на дан 01.08.1993. године, износио 0,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је досудио тужиоцу 471.401,70 динара, што представља ревалоризовани износ главнице и уговорених камата од стања штедног улога на дан 01.01.1991. године пре потпуног обезвређења до дана вештачења 09.12.2002. године, растом цена на мало, применом комфорне методе и комфорних и збирних комфорних коефицијената.

Другостепени суд је усвојио жалбу тужених и преиначио првостепену пресуду одбијајући тужбени захтев у целини. За овакву своју одлуку другостепени суд је дао разлоге, које у свему прихвата и Врховни суд.

Према одредби члана 1035. став 2. ЗОО, на основу уговора о новчаном депозиту, банка се обавезала да депоновани новац врати према условима предвиђеним у уговору, односно да сагласно условима уговора по протеклу периода орочења тужиоцу врати депонована новчана средства уз исплату уговорене камате. Како је услед деноминације које су извршене од дана закључења уговора о новчаном депозиту до ступања на снагу новог динара (Уредба о новом динару, "Службени лист СРЈ", бр. 6/94, ступила на снагу

24.01.1994. године), инфлаторних кретања, а посебно хиперинфлације у току 1993. године, новчани износ депонован од стране тужиоца са уговореном каматом потпуно обезвређен, није се могао изразити новим динарима на дан када је настала обавеза банке да тужиоцу као депоненту врати депоновани новац. До обезвређивања новчаног депозита тужиоца, дошло је у периоду орочења, пре доспелости обавезе туженог и без његове кривице. Иако су овако неповољни економски услови постојали у дужем временском периоду, тужилац није захтевао исплату новчаног депозита, чак ни по истеку рока на који је био орочен, чиме је себе довео у ситуацију да му новчани депозит буде обезвређен, услед околности и догађаја који се туженој "ББ" не могу ставити у кривицу и за које она није одговорна. Не постоји обавеза тужене Народне банке Србије, нити тужене Државне заједнице СЦГ, јер НБС као централна банка Републике Србије обавља функције утврђене Законом о Народној банци Србије. Она не може бити уговорни, већ само законски јемац, сагласно члану 18. Закона о санацији, стечају и ликвидацији банака којим је предвиђено да се јемство Народне банке Србије и савезне државе за штедне улоге грађана активира само у случају стечаја банака. Због тога нису основани наводи у ревизији о погрешној примени материјалног права.

Врховни суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. ЗПП.

Председник већа - судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн